

Quang Thiện :Chuyện Tình Yêu (truyện dịch)

CHUYỆN TÌNH YÊU

✖ Từ Tokyo đến Tofu chỉ mất hai giờ xe điện tốc hành, nhưng tờ báo Koshin nổi tiếng ở thành phố này không hề thấy bày bán trong các hiệu sách tại thị trấn, vì vậy, muốn được đọc, Yoshiko Shioda phải đặt mua dài hạn. Nàng gửi thư báo đơn đến tòa soạn báo Koshin vào ngày 21 tháng 2 với mấy dòng chữ viết vội: “Tôi rất thích truyện dài ‘Bọn Thợ Khố’ đăng nhiều kỳ trên quý báo. Xin hãy gửi cho tôi bản đầu từ số 01 hành ngày 19 tháng 2. Tôi đính kèm chi phí trả trước một tháng.”

Yoshiko Shioda được biết tới tờ Koshin một lần duy nhất trong lúc chờ mua tờ hàng tiêu tại cửa hàng ăn uống tọa lạc ở góc tòa nhà đối diện ga xe điện Kofu. Cửa hàng của tờ báo thuộc loại báo thô và sức thái hoàn toàn mang tính chất địa phương. Đôi mắt nàng lướt nhanh trên trang ba đăng những tin tức xẩy ra trong vùng, đại抵 như: ‘Lũ thiên rui năm căn nhà’, ‘Một viên chức tại thành phố bị ăn cắp sáu triệu yen trong công quỹ’, ‘Kế hoạch nói rộng trường tiểu học đã hoàn tất’, ‘Mẹ của một nghị viên trong thành phố qua đời’...

Cuối trang hai, tờ báo in một truyện dài giới thiệu đăng nhiều kỳ với hình vẽ những người võ sĩ đạo đang xung trận. Liếc nhìn tên Ryuji Sugimoto, Yoshiko nhận thấy xa lạ hoàn toàn, nàng chưa bao giờ biết tới văn phạm của tác giả này. Đọc gần hết một chương truyện, tới lúc người bồi bàn đem món ăn ra, nàng mới thấy tờ báo sang bên. Tuy nhiên, trước đó, Yoshiko để ý số báo đang đọc 01 hành ngày 18 tháng 2 và truyện dài ‘Bọn Thợ Khố’ đã đăng tới kỳ thứ năm mươi bốn; nàng cẩn thận ghi tên chủ nhiệm và địa chỉ của tờ báo vào sổ tay. Yoshiko rời quán ăn lúc 3 giờ 7 phút với ý định dạo một vòng. Đến trung tâm khu phố gần đó, nàng thấy dân chúng địa phương đang tụ tập đông đảo dưới những tấm biểu ngữ giăng trên cao, in mấy chữ lớn: Chào mừng Tân Bộ Trưởng Sato. Yoshiko sức nhớ chính phủ trung ương ở Tokyo vừa thành lập nội các mới trong tháng trước; như vậy, nhân vật tên Sato là dân ở Kofu.

Thình lình, đám đông bỗng nhún nháo hẳn lên, vừa lúc nàng nghe có tiếng hô đồng thanh, ‘Banzai!’ làm mấy người dân ở phía xa chạy túa đến xem. Yoshiko nhìn theo người đàn ông bước lên bục gỗ cao, miệng mấp máy mấy câu cuộc diễn thuyết. Ánh nắng chiếu

mùa đông soi đúng vào nhân vật Sato và bất giác nàng thấy chiếc đầu hói của ông ta bóng ngời một cách kỳ dị. Không chú tâm nghe những lời đang nói, nhưng thành thạo nàng thấy dân chúng vỗ tay tán thưởng vang dội. Ngó quanh, Yoshiko bỗng để ý người đàn ông đứng cách nàng một khoảng không xa, cũng đang theo dõi cuộc mít-tinh, nhưng hờ hững như không có ý nghe nhân vật Sato diễn thuyết. Thực ra người này đang tìm lối đi nhưng bị đám đông gây cản trở. Yoshiko tập trung ý tưởng vào người đàn ông có vầng trán rộng trên đôi mắt sắc và chiếc mũi thẳng khá cao mà có một thời nàng tôn thờ như mẫu người đẹp trai, thông minh và quí cảm. Tuy nhiên, bây giờ, ký ức cũ trong nàng hờ hững như đã phai nhạt. Dù vậy, sức quyến rũ của người này đối với nàng vẫn còn ảnh hưởng như thuở nào.

Chính mấy chục, cuộc diễn thuyết chấm dứt. Đám đông bắt đầu giãi tán, để lộ khu phố rộng cho Yoshiko tiến tới. Người đàn ông nàng để ý cũng đã rời đi với một người đàn bà trẻ khác.

f f f

Năm ngày sau, Yoshiko nhận được cùng lúc mấy số báo Koshin, kèm theo bức thư cảm ơn nàng đã mua dài hạn. Đúng như yêu cầu, báo gửi đến bắt đầu từ số in hành ngày 19 tháng 2. Yoshiko xem vội phần tin tức địa phương và đọc lướt mấy tựa đề: ‘Một Vụ Cướp Ăn Hàng’, ‘Nhiều Nạn Nhân Chết Vì Đột Lũ’, ‘Tham Nhũng Trong Một Tổ Hợp Nông Nghiệp’, ‘Cuộc Bùng Nổi Viên Thành Phố Bắt Đầu’, và nhìn tấm hình rất lớn chụp ông Sato đứng diễn thuyết trước nhà ga Kofu.

Giữa số báo ngày 20, Yoshiko thấy cũng không có gì đặc biệt đáng lưu ý, nàng nhanh nhẹn chớp lấy tờ báo in hành ngày 21, lật mau, nhưng vẫn chỉ có những tin tức thường lệ, không đáng để nàng quan tâm. Cuối cùng, Yoshiko xếp gọn mấy tờ báo vào góc tủ với ý định để dành giấy gói đồ đạc.

Trong thời gian chờ tiếp, báo Koshin vẫn được gửi hàng ngày tới căn chung cư Yoshiko với tên và địa chỉ in trên bao bì màu vàng. Mỗi sáng, nàng đầu đặn ra thùng thư lấy báo vào nhà, xem vội vài từ đầu trang đầu cuối, nhưng vẫn chẳng tìm được tin nào hấp dẫn. Tình trạng này kéo dài suốt mười hôm và càng ngày, Yoshiko càng thấy nên nên mua thêm, xem xong, nàng hăm hực liệng mớ báo vào góc tủ. Tuy vậy, nàng vẫn thấy hứng thú mỗi khi bắt đầu cắt miếng giấy vàng bọc bên ngoài tờ Koshin mới nhận được. Đến ngày thứ mười lăm, tình trạng có đổi khác, không phải do tin tức đăng trên báo mà là sự kiện nàng nhận được tấm danh thiếp ký tên Ryuji Sugimoto. Yoshiko mơ hồ nhớ đã để ý mấy chữ này ở đâu đó. Cái tên không quen thuộc, nhưng chắc hẳn nàng từng thấy. Phía sau tấm thiệp có mấy hàng chữ viết thẩu rất khó phân định, nhưng chú tâm, vẫn đọc được: “Thành thật cảm ơn cô đang theo dõi truyện dài ‘Bọn

Thỏo Khỏu' do tôi sáng tác, đăng nhiỏu kỳ trên báo Koshin.' Yoshiko hiỏu ngay ai đó trong tòa soạn đã cho tác giỏ Sugimoto biỏt lý do nàng mua báo này dài hạn chỏ vì thích đọc truyện cỏa ông ta.

Vào buỏi sáng gỏn một tháng sau khi nhận báo Koshin đỏu đỏu, Yoshiko đọc lướt nhanh nhữnđ hàng chữ đẳnđ ở trang tin địa phương: 'Giám Đỏc Tỏ Hợp Nông Nghiệp Đã Bỏ Trỏn', 'Xe Buýt Bị Lật, 15 Người Bị Thương', 'Lỏa Thiêu Rụi 3 Mỏu Rừnđ', 'Thi Thỏ Cỏa Một Đỏi Nhân Tình Đượ Tìm Thỏy Trong Vùng Rừnđ Núi Rinunkyo'.

Yoshiko đọc rỏt kỹ bỏn tin viỏt vỏ hai xác chỏt đã rửa nát do một nhân viẻn kiỏm lâm phát giỏc thỏy. Cuộc đỉỏu tra sơ khỏi cho biỏt hai nạn nhân chưa truy đượ lý lịch có lẽ đã chỏt từ tháng trước. Thung lỏnđ Rinunkyo nỏi tiỏnđ có nhiỏu bờ vực sâu, rỏt lý tưởnđ cho các đỏi nhân tình bỏt mắn vì lý do gì đó, có thỏ tìm đỏn quẻn sinh.

Đọc dứt, nàng thonđ thỏ xỏp tờ báo lại, xonđ ngắ người xuỏnđ, kéo chiỏc mỏn mỏnđ đỏp tới cằn và nằn nhìn trỏn nhà với vỏ suy tư. Cằn chung cư này đã xưa lỏm, mỏy tỏm ván lỏt trên trỏn đẳnđ mục nát, nhưng Yoshiko như không chú tâm vào nhữnđ mỏnh gỏ đẻn ở trên cao; nàng chỏ nhím đắ đắ vào khoỏnđ không như kỏ vô tri.

Sỏ báo ngày hôm sau đẳnđ rõ lý lịch cỏa đỏi tình nhân. Chànđ 35 tuỏi, làm gác gian tại cỏa hàng bách hóa Tokyo ở thỏ đỏ Tokyo và nàng, 22 tuỏi, làm thư ký trong cưởn cơ sỏ thương mại này. Riêng người đản ông đã có vợ con. Do đó, vụ tự tỏ này đã xỏy ra, đỏi với dư luận, có thỏ do lời thỏ nguyện cỏa một cuộc ngoỏi tình vụnđ trộm không trọn vẹn. Đọc xonđ bỏn tin, một lỏn nữa, Yoshiko lại ngược mỏt nhìn vào khoỏnđ không, nét mặt tuy chỏnđ đỏ lộ cỏm tưởnđ hay chút xúc độnđ nào, nhưng thỏn thái có vỏ yẻn bình.

Ba ngày sau, Yoshiko nhận đượ giỏy từ tòa soạn tờ Koshin với nhữnđ lời thông báo: "Sỏ tiỏn cô đặ mua dài hạn đã hỏt, xin tái xác nhận đỏ chúng tôi tiỏp tục gỏi."

Nàng phúc đắp: "Hiện nay tôi không còn thỏy thích thú với truyện dài 'Bỏn Thỏo Khỏu' nữa nên nừnđ mua báo." Sau đó, Yoshiko gỏi bức thư đỉ trong lúc thuận đừnđ tới chỏ làm ở một câu lạc bộ. Trước đó, nàng đã có ý nghĩ không nên khước từ mua tiỏp báo Koshin bằng cách nại có như kỏ trên vì có thỏ làm buỏn lỏnđ tác giỏ truyện dài, tuy nhiên, nàng mắc kẻ, vì không muỏn viỏt lại.

Đọc bức thư ngỏn ngỏi cỏa người nữ đỏc giỏ ở Tokyo do tòa soạn Koshin gỏi tới, Ryuji Sugimoto cỏm thỏy tự ái bị tỏn thương nặn nỏ. Anh còn nhớ từng nhận thư cưởn cỏa người đản bà này đặ mua báo với lý do thích truyện dài 'Bỏn Thỏo Khỏu', vì vậy,

anh đã lịch sự gởi danh thiếp cảm ơn, không ngờ lần này cô ta ngưng mua báo vì lý do không còn thích đọc truyện anh viết. Những dòng chữ phủ phàng trong thư đã như gáo nước lạnh tạt vào mặt tiểu thuyết gia của tờ báo tỉnh lẻ làm Sugimoto bức tức, lầm bầm: “Lòng dạ mỵ bà độc giả này thật bất thường!”

Thực ra truyện dài ‘Bọn Thợ Khố’ được viết tràn giang đại hải với những tình tiết ly kỳ, gay cấn, éo le, đố câu độc giả. Sugimoto đã bỏ hết tâm huyết vào tác phẩm cho thiên hạ được hài lòng, vì vậy, không chương nào có thể gọi là nhàm chán và anh rất tin tưởng ở tài năng của mình. Bức thư của Yoshiko tuy rất ngắn nhưng dài với anh như dài vô tận. Đọc xong, Sugimoto cười lớn tiếng với vò chưa chát và bình dung thủy tức giận, vì vô tình hay cố ý, người nữ độc giả đã xúc phạm tới uy tín của anh. Các tòa báo đều công nhận ở những chương sau này, truyện dài của Sugimoto càng hấp dẫn hơn thời kỳ người nữ độc giả đặt mua báo Koshin vì “thích” truyện ‘Bọn Thợ Khố’, cho nên, khó thể hiểu vì sao người đàn bà trẻ ở Tokyo đã viết những lời khinh bạc đáng buồn như vậy?

Sugimoto lại lầm bầm: “Khó chịu thật!” Sau đó, suốt ba ngày liền, tâm trí anh không thể nào yên ổn nổi vì những dòng chữ quái ác cứ ám ảnh trong đầu. Phải hết ngày thứ ba, nỗi muộn phiến của Sugimoto mới nguôi ngoai bớt, tuy vậy, anh vẫn chưa lấy lại được nét bình tĩnh thường ngày. Tự ái đã khiến anh không còn hứng thú tiếp tục viết cho tờ báo và cũng chán giúp vui độc giả. Cho đến một hôm, Sugimoto lúc đầu buồn bực, rồi khi bàn viết, bước dạo ra ngoài với nhiều suy tư trong tâm trí: “Người đàn bà này có thể chấp đọc truyện của mình nữa chừng. Không biết cô ta thấy tờ báo lần đầu tiên ở đâu?” Anh suy luận: “Báo Koshin chỉ bày bán tại tỉnh lẻ ở Yamanashi, không hề có tại thành phố Tokyo, như vậy người nữ độc giả tên Yoshiko Shioda, cư dân ở Tokyo, phải đến Yamanashi ít ra cũng một lần mới có thể thấy tờ Koshin. Cho nên, không có lý do gì khi một độc giả đã mê truyện dài ‘Bọn Thợ Khố’ lại chỉ mua báo dài hạn một tháng rồi chấm dứt nữa chừng trong khi cốt chuyện đến hồi gay cấn và nhiều tình tiết nhột. Càng suy nghĩ, Sugimoto càng nhận thấy những điều suy luận của mình hữu lý. Anh tin chắc Yoshiko không hề mê truyện dài ‘Bọn Thợ Khố’, nhưng đã viết như một cái cố. Thực ra cô ta mua báo chỉ để tìm đọc nguồn tin nào đó nên một khi đã được thỏa mãn thì ngưng. Sự việc chỉ có thế, rất đơn giản. Ý nghĩ vừa dứt, Sugimoto đứng bật dậy khi bãi cỏ và vôi vãi trên vòm trong lúc nhiều ý nghĩ vẫn đang quay cuồng trong đầu. Đến nhà, anh lục hòm sơ, lấy bức thư người nữ độc giả đặt mua báo lần đầu tiên để xem lại. Những dòng chữ cũ có nét viết gọn gàng, chính xác: “Tôi rất thích truyện dài ‘Bọn Thợ Khố’ đăng nhiều kỳ trên quý báo. Xin hãy gởi cho tôi bản đầu từ số in hành ngày 19 tháng 2. Tôi đính kèm chi phí trả trước một tháng.” Anh để ý Yoshiko muốn mua cả hai số báo phát hành trước ngày biên

thư. Thông thường, nhật báo hay loan t*in* tức c*ủa* ngày hôm trước và tờ Koshin không có *in* b*ên* bu*ởi* chi*ều*, như vậy, người nữ độc gi*ờ* c*òn* s*ẽ* báo ngày 19 tức cô ta mu*ốn* bi*ết* những tin tức x*ảy* ra trong ngày 18 hoặc trước ngày này một chút. Lật lại *in* b*ên* lưu ngày 19 và đem tr*ở* lại trên bàn, Sugimoto đọc kỹ các tin tức địa phương, k*ể* c*ả* các qu*ang* cáo v*ề* dịch vụ du lịch. Anh quy*ết* định ch*ỉ* chú trọng những tin tức tại địa phương *ở* Yamanashi có liên quan với th*ị* đô Tokyo. Quan sát nhi*ều* đ*ến* tài trong tháng 2, Sugimoto nhận th*ấy* không có gì đáng lưu ý nên b*ỏ* t*ra*u xem xét các s*ố* báo trong tháng 3 cho tới *in* b*ên* ngày 16, anh l*àm* nh*óm* đọc b*ên* tin tìm được:

“Vào lúc 2 giờ chi*ều* ngày 15 tháng 3, một viên chức S*ở* K*iểm* Lâm phát gi*ác* th*ấy* thi th*ị* rửa nát c*ủa* đôi nam nữ tự t*ự* có th*ị* đã được một tháng. Người đàn ông kho*ng* 37 tu*ổi*, mặc y phục màu xanh nước bi*ển* sẫm và chi*ếc* áo len xám. Người đàn bà độ 23 tu*ổi*, mặc y phục nâu với chi*ếc* áo len khoác ngoài cùng màu. Bên cạnh xác ch*ết* ch*ỉ* th*ấy* duy nh*ất* chi*ếc* x*íc* đựng son ph*ấn* trang đi*ếm* và chi*ếc* vé khứ h*ồi* từ ga Shinjuku *ở* Tokyo đi Tofu. Do đó, có th*ị* đoán hai nạn nhân là cư dân *ở* th*ị* đô.”

Sugimoto xem ti*ếp* lý lịch c*ủa* đôi tình nhân ch*ết* *ở* trong rừng, đăng t*ra*i *ở* s*ố* báo ngày hôm sau: “Cuộc đi*ều* tra cho bi*ết* xác người đàn ông tìm th*ấy* *ở* Rinunkyo tên Sakitsugu Shoda, 35 tu*ổi*, làm ngh*ề* gác gian tại hiệu Bách Hóa Tokyo và người đàn bà tr*ở* tên Umeko Fukuda, 22 tu*ổi*, giữ chân thư ký trong cùng cơ s*ở* thương mại này. Người đàn ông đã có gia đình vợ con.”

Đọc dứt b*ên* tin, đ*ầu* óc Sugimoto tuy tr*ở*ng r*õ*ng, nhưng miệng l*àm* b*ồm*: “Đúng mạnh m*ãi* đây r*ồi*!” Anh nghĩ do được bi*ết* b*ên* tin v*ề* cái ch*ết* c*ủa* đôi nam nữ trong s*ố* báo này mà Yoshiko Shioda quy*ết* định ngưng mua báo k*ể* từ *in* b*ên* ngày 18 tháng 3. Anh đoán ch*ắc* ch*ỉ* vì đi*ều* c*òn* mu*ốn* bi*ết* không th*ị* xu*ất* hiện trên báo chí tại th*ị* đô Tokyo nên người nữ độc gi*ờ* ph*ải* mua tờ báo *ở* t*ên*h l*ạ*. B*ỏ* t*ra*u chợt một ý nghĩ khác b*ên*g n*ảy* sinh trong đ*ầu* khi Sugimoto liên tư*ở*ng tới sự kiện Yoshiko đặt mua báo k*ể* từ ngày 19 tháng 2 cho đ*ến* ngày 15 tháng 3, tức là lúc hai xác ch*ết* được phát gi*ác*, tính ra thời gian g*ần* một tháng sau, do đó, vụ quyền sinh c*ủa* đôi tình nhân ph*ải* x*ảy* ra trong ngày 18 tháng 2, cho th*ấy* rõ người nữ độc gi*ờ* có th*ị* đã được bi*ết* trước cái ch*ết* c*ủa* hai nạn nhân nên đặt mua báo đ*ể* theo dõi, xem đ*ến* bao giờ thì hai xác ch*ết* mới được phát gi*ác*. Tuy suy luận khúc chi*ết* như vậy, nhưng Sugimoto v*ẫn* băn khoăn v*ề* lý do vì sao Yoshiko mu*ốn* bi*ết* tin tức c*ủa* hai cái ch*ết*?

K*ể* từ đó, tự dưng tâm trí nhà văn Ryuji Sugimoto c*ảm* th*ấy* r*ất* thích thú với những khám phá c*ủa* anh v*ề* nữ độc gi*ờ* Yoshiko Shioda và b*ỏ* t*ra*u chú ý địa ch*ỗ* c*ủa* cô ta ghi trên bao thư.

Ba hôm sau, Ryuji Sugimoto nhận tài liệu phúc đáp từ một cơ s*ở* thám t*ố* tư mà anh

yêu cầu cung cấp. Đọc thật kỹ đôi lần bảng tài liệu nằm trong tay, Sugimoto nghĩ thầm: “Họ làm việc thật hiệu quả, ngay cả có thể tìm được dữ kiện nữ độc giả Yoshiko Shioda từng có tư tình với người đàn ông nạn nhân, Sakitsugu Shoda.”

Căn cứ vào tài liệu, Sugimoto quyết Yoshiko Shioda có dính líu cũng như đã biết rõ nguyên nhân khiên đôi tình nhân Umeko Fukuda và Sakitsugu Shoda quyền sinh tại khu rừng Rinunkyo, nhưng anh băn khoăn, chính biết người đàn bà trẻ này đã trông thấy hai nạn nhân xuống xe điện tại địa điểm nào? Nhà ga Shinjuku tại Tokyo hay ngay tại ga Kofu? Nhìn vào bảng lịch trình xe điện tức hành, anh nhận thấy mỗi ngày có khoảng hai mươi chuyến thường lệ và đặc biệt, khi hành từ trạm Shinjuku về thành phố Tokyo đến Kofu.

Bảng báo cáo của cơ sở thám tử cho biết Yoshiko rời căn chung cư của nàng khoảng 11 giờ rưỡi ngày 18 tháng 2, như vậy có thể đoán chắc Yoshiko đã đáp chuyến xe lửa Azusa số 3 chạy tức hành một tiếng đồng hồ và đến thị trấn Kofu lúc 2 giờ 53 phút. Xong từ đây nàng đáp xe buýt và đi bộ tới vùng rừng Rinunkyo mất thêm một giờ nữa. Đôi tình nhân Shoda và Umeko có thể đã cùng đến địa điểm định mệnh vào lúc mặt trời mùa đông sắp lặn. Với óc tưởng tượng phong phú của một nhà văn, Ryuji Sugimoto có thể tưởng tượng được khuôn mặt vui vẻ của cả hai tại vùng khe trũng có rừng cây bao quanh mà họ không ngờ đang bị theo dõi theo sát gót.

Cho tới khi thi thỉ rửa nát của hai nạn nhân được phát giác một tháng sau và tin tức loan truyền trên báo chí, chính một mình Yoshiko biết rõ sự phạm của đôi tình nhân này nên đã mua báo theo dõi để biết tới lúc nào cái chết của họ mới được đưa ra trước ánh sáng. Cuối cùng, còn một điểm hoài nghi duy nhất Sugimoto vẫn chưa thể suy đoán được là vai trò của người nữ độc giả có liên quan thế nào với vụ Shoda và Umeko tự tử?

Lục trở lại tờ báo Koshin phát hành ngày 19 tháng 2, anh chính thấy các tin tức như: ‘Đột Lũ’, ‘Giám Đốc Hợp Tác Xã Nông Nghiệp Tham Nhũng’, ‘Bộ Cựu Chiến Sĩ...’ và chính có gì đặc biệt ngoài bức ảnh thật lớn của ông Bộ Trưởng Sato chụp trước nhà ga Kofu. Gạt mở tờ báo sang bên, Sugimoto ôm đầu nghĩ ngợi, cố suy đoán các dữ kiện cho thật xác thực. Anh không ngờ vì tình trạng một nữ độc giả chê bai truyện dài ‘Bọn Thợ Khố’ mà mình vô tình dính líu vào việc đi điều tra một vụ án mạng bí ẩn và phức tạp...

Yoshiko Shioda là một trong số các nữ tiếp viên làm việc tại Câu Lạc Bộ Rubicon ở vùng Shibuya. Trong lúc nàng đang bận rộn với khách hàng thì cô bạn gái đồng nghiệp tiếp cận, nói nháy vào tai: “Yoshiko, có người muốn gặp chị.”

Nàng đứng dậy, bước tới quầy tiếp nhận vừa lúc trông thấy một người đàn ông lạ

đang đợi sếp. Khách khoảng 42 tuổi với mái tóc dài mà Yoshiko chưa từng thấy xuất hiện tại câu lạc bộ này. Người lạ mỉm cười, lịch sự hỏi: – Xin lỗi, cô là Yoshiko Shioda?

Yoshiko chưa đổi tên kể từ khi vào làm việc tại câu lạc bộ, nhưng thấy người đàn ông biết đầy đủ tên họ của mình, nàng thoáng ngạc nhiên. Dưới ánh sáng mờ ảo tỏa từ ngọn đèn gần chụp màu hồng đỏ trên bàn, Yoshiko chợt nhận diện khách lạ, nhưng không thể nhớ nổi từng gặp hay chưa. Sau cùng, nhìn đến người bên cạnh khách, Yoshiko lên tiếng:

– Vâng, phải! Xin lỗi... tên ông...?

Rút tấm danh thiếp đã nhàu từ trong túi áo đưa ra trước mặt nàng, người đàn ông nói:

– Tôi xin tự giới thiệu...

Không đợi khách nói hết lời, Yoshiko tò mò cúi xuống xem tấm thiệp nhỏ. Nàng bỗng có cảm giác như bị nghẹt thở sau khi đọc hai chữ Ryuji Sugimoto.

Nhìn sát vào mặt Yoshiko, khách cười khẽ, xong nói: – Tôi là tác giả truyện dài ‘Bọn Thợ Khéo’ cô từng đọc. Tòa báo Koshin cho biết cô đặt mua báo dài hạn vì tác phẩm này nên tôi đã viết vài dòng cảm ơn trước đây. Nay đến Tokyo từ hôm qua, theo địa chỉ của cô, tôi ghé ngang khu chung cư và được hàng xóm cho biết cô làm việc tại đây. Vì vậy, từ nay tôi đích thân đến để cảm ơn cô lần nữa.

Nghe người đàn ông cho biết lý do tìm nàng, Yoshiko nghĩ thầm: “Chà vậy thôi sao? Anh chàng này kỳ dị thật! Mình có bao giờ đọc truyện của anh ta đâu. Trong tiểu thuyết có nhân vật nào đặc biệt đến nỗi thiên hạ phải mê đọc?” Tuy thâm tâm nghĩ vậy, nhưng nàng nhìn tới thật gần Sugimoto vừa đáp lời bằng một cái lịch sự:

– Vâng, tôi rất thích truyện dài ông viết. Sự ái mộ của tôi đã làm ông mất công quá!

Sugimoto nhã nhặn: – Không sao.

Sau khi quan sát từng quát một vòng khung cảnh chung quanh, anh tiếp lời:

– Câu lạc bộ này khá khang trang, ấm cúng và trang trí đẹp thật.

Sau cùng, ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt người nữ tiếp viên trẻ, Sugimoto mỉm cười: “Cô rất đẹp!”

Nhấp nháy đôi mắt nhìn chăm chú kể lạ một lúc lâu, Yoshiko nhẹ nhàng rút bia vào ly của khách, xong tươi cười, hỏi: – Thật thế sao? Tôi rất vui được ông đến viếng thăm. Ông có thể ngồi nán một chút, được chứ?

Những lời thân mật của Yoshiko đã tạo cho Sugimoto có cảm tưởng nàng từng đọc truyện của mình.

Đến lúc anh rời đi, Yoshiko bất chợt chú ý phong bì màu vàng mà khách lạ bỏ lại ở chỗ ngồi. Nghĩ người đàn ông quên lấy, nàng nhặt lên, chạy vội ra ngoài, nhưng bóng dáng Sugimoto đã mất hút trong đám đông bộ hành ở ngoài phố. Cuối cùng, Yoshiko tự nhủ: “Mình tạm giữ cũng được, chắc thế nào ông ta cũng trở lại.” Nàng dúm bao thư vào bên trong gói thắt áo kimono và quên hẳn trong thời gian bận rộn tiếp khách. Đến lúc trở về căn chung cư thay y phục nghỉ ngơi, Yoshiko mới nhớ lại khi thấy phong thư của người khách lạ rơi trên sàn phòng. Nàng nhặt lên, xem xét một lúc. Phong bì không dán kín, bên ngoài chằng viết gì cả và bên trong dường như có mấy giấy cắt từ báo. Quyết định xem thử, Yoshiko nhận thấy mấy giấy là một phần tư tờ báo được xếp nếp cẩn thận. Mở rộng, nàng rất ngạc nhiên khi thấy hình ông Bộ Trưởng Sato chụp trước nhà ga xe điện Kofu đăng trên báo Koshin như nàng đã tận mắt chứng kiến tại cuộc diễn thuyết.

Vừa nắm mấy báo trong bàn tay run rẩy, Yoshiko ngược mắt nhìn khoàng không, cố suy nghĩ tìm hiểu ý hướng của khách lạ. Tâm trí bất đầu quay cuồng vì nhiều ý tưởng lộn lộn, nàng băn khoăn tự hỏi phải chăng Ryuji Sugimoto có tình để lại phong bì này tại câu lạc bộ cho nàng thấy hay anh thực sự bỏ quên? Bất chợt cảm giác chân tay mủi rã rời, Yoshiko ngẩng bật xuống sàn phòng và không muốn trở lại đêm chuồn bị ngáy đêm vì thực mồm chẳng rõ Ryuji đã biết được những gì? Cuối cùng, linh tính cho nàng biết khách đã có tình để bao thư lại, như vậy, chẳng thể do vô ý nên hoàn toàn không phải là chuyện ngẫu nhiên. Nàng có ý tưởng Ryuji Sugimoto là một tiểu thuyết gia đại chúng, nghề của anh chuyên giúp mọi người giải trí đầu óc, nhưng riêng đối với nàng, anh ta xuất hiện ở một hình thái khác rất đáng ngại.

Hai ngày sau, Ryuji Sugimoto lại đến câu lạc bộ tìm gặp Yoshiko. Vừa giáp mặt khách, nàng tiến đến, ngồi bên cạnh, nét mặt cố làm ra vẻ điềm tĩnh, lên tiếng: – “Chào ông!”

Sugimoto cười mỉm, đáp lại. Yên tâm khi nhận thấy thái độ người đàn ông chẳng có vẻ thâm hiểm, Yoshiko trao chiếc phong bì màu vàng nâu cho anh và nói:

– Lần trước đến, ông đã để quên cái này!

Dứt lời, cố giữ nguyên nụ cười trên môi, đôi mắt Yoshiko không ngừng dò xét cảm tưởng của khách. Sugimoto lạnh lẽo nhận lấy phong thư dứt vào túi áo và vẫn giữ nét bình thản. Khi bất gặp Yoshiko nhìn mình chăm chú, anh nháy mắt ra vẻ thông cảm, xong quay sang hướng khác, trong lúc tay bưng ly bia sủi bọt đưa vào miệng nếm một hơi dài. Thái độ khó hiểu của Ryuji Sugimoto càng khiến Yoshiko thấy tâm thần thêm

bớt an và không ngót lo nghĩ.

Qua các lần gặp gỡ sau, mối liên hệ giữa Yoshiko và Sugimoto từng chùng ngày càng sâu đậm thêm. Có những hôm anh không xuất hiện tại câu lạc bộ, nàng gọi điện thoại mời đến. Yoshiko cũng viết thư gửi Sugimoto, nhưng không phải loại thư của nữ tiếp viên mời mọc khách tới ứng hộ câu lạc bộ mà là thư cá nhân đúng nghĩa. Thoạt nhìn, người ta sẽ có ý tưởng của hai đã kết giao mật thiết, vì vậy, căn cứ vào thời gian Sugimoto tới lui tại Câu Lạc Bộ Rubicon, bạn hữu của Yoshiko đều cho rằng tình ý giữa hai người có thể đã khấn khít.. Tuy nhiên, trên thực tế, mối tương quan giữa hai người tiến xa tới mức nào sẽ thấy được trong ngày nàng đến gặp Sugimoto và nghe: – Anh muốn chúng mình cùng đi ngoạn cảnh ở một nơi nào chứ? Em có thể xin nghỉ việc một hôm được.

Trước lời đề nghị bất ngờ của Yoshiko, ánh mắt Sugimoto trông vui hơn, anh hỏi:

– Được đi du ngoạn với em, anh rất thích. Em tính đi đâu?

– Đến nơi nào có phong cảnh đẹp, êm ả. Mình đi Izu nhé? Nếu anh bằng lòng, chúng mình sẽ khởi hành sớm.

– Izu hả? Được lắm! Anh cũng thích cảnh trí hữu tình ở đó.

– Nhưng mà.. anh hãy nghe rõ đây. Em chỉ muốn đề nghị một lần đi viếng cảnh ở nơi gần đây thôi, chứ không có ý gì khác đâu.

Bỗng dưng nhận thấy trong lời nói của Yoshiko có gì khác lạ, làm cắt hứng, Sugimoto hỏi:

– Em nói vậy là ý gì?

– Thực tâm em chưa muốn chúng mình tiến sâu vào tình cảm của nhau, vì vậy, để cuộc ngoạn cảnh được vui và không bị hiểu lầm, anh nên mời bạn gái đi cùng. Em nghĩ anh phải có người...

Như hiểu được tính khí khác thường của Yoshiko, Sugimoto thản nhiên đáp:

– Đừng lo, anh sẽ mời bạn gái cùng đi như em đề nghị.

– Tất lắm! Em cũng muốn được biết mặt bạn gái của anh.

Nhận thấy đôi chân mày trên mặt Sugimoto khẽ cau lại, nàng tiếp lời:

– Trông anh có vẻ chẳng thoải mái gì cả.

– Thực lòng anh chỉ muốn đi riêng với em.

– Thôi để lần sau hãy đi riêng với em!

– Em hứa chắc nhé?

Không hứa trực tiếp, Yoshiko chỉ nắm lấy bàn tay Sugimoto bóp nhẹ thay cho câu trả lời. Anh mỉm cười, nhìn nàng, nói: – Được, lần này anh chịu theo ý em.

Ngưng giây lát như để dò xét thái độ của Yoshiko, xong anh tiếp:

– Vậy bây giờ chúng mình quyết định ngày giờ khi nào hành.

– Hử? À... được! Chờ em chút xíu.

Cắt lời, Yoshiko đứng dậy, tiến về phía văn phòng của câu lạc bộ để mượn bảng lịch trình các chuyến xe điện.

Sugimoto dần xấp với cô nữ chủ bút anh quen biết để cùng tham gia cuộc du ngoạn đã định với Yoshiko. Tuy không được biết lý do đặc biệt, nhưng cô này cũng quan tâm và chấp nhận ngay lời anh mời vì tin tưởng Sugimoto đứng đắn.

Bộ ba Ryuji Sugimoto, Yoshiko Shioda và Fujiko Sakata, nữ chủ bút của tờ Koshin, dự định sẽ đến Ito trên bán đảo Izu đúng lúc mặt trời đứng bóng. Chương trình du ngoạn được dự định sẽ vượt rặng núi tại địa phương này để tới Shuzenji và trở về qua ngã Mishima.

Sugimoto suy nghĩ lan man vì không thể đoán được chuyện gì sẽ xảy ra. Anh chỉ mơ hồ biết mình sắp phải đương đầu với hiểm nguy và cảm thấy tình thần căng thẳng. Tuy vậy, anh vẫn cố giữ vẻ tự nhiên như không hề lưu ý hoặc nghi ngờ gì cả.

Yoshiko xuất hiện với tất cả vẻ thoải mái. Một tay nàng nắm gói giấy bọc nhựa, có lẽ là thức ăn trưa mang theo. Cả ba cùng hăng hái lên đường như những người được tận hưởng cuộc du ngoạn thích thú nhất đời. Trên lộ trình, Sugimoto để ý hai người đàn bà trở đi chung với anh có thể làm quen với nhau khá nhanh. Chiếc xe buýt rời Ito và bắt đầu lên đồi. Nhìn lại sau, Sugimoto ngắm thị trấn như đang thu nhỏ dần, để lộ vịnh Sagami nổi bật, trải dài về phía xa với mặt nước biếc trong xanh trên màu xám sẫm dưới bầu trời cuối thu và như hòa lẫn với những cụm mây lơ lửng ở cuối chân trời.

Fujiko cũng đang ngắm trời mây, bất giác buột miệng tán thưởng:

– Phong cảnh đẹp thật!

Cũng may chỗ, cảnh biếc bóng mát hút khi chiếc xe buýt vượt tới đỉnh dãy núi Amagi.

Mọi người đang chìm trong tĩnh lặng, thình lình nghe Yoshiko lên tiếng:

– Chúng ta sẽ xuống ở gần đây.

Chiếc xe buýt dừng tại một trạm ngừng sâu trong dãy núi. Xuống khỏi xe, Yoshiko đồng nghị cả ba sẽ dạo chơi trong vùng một lúc rồi sau đó, đáp chuyến xe buýt kế tiếp hoặc quá giang xe đi Suzenji. Chẳng con đường mòn dẫn sâu vào trong rừng, nàng thúc giục:

– Chúng mình thôi xem rồi đi này tới đâu.

Sugimoto đồng ý Yoshiko tuy nói cười vui vẻ nhưng trán nàng rịn ướt mồ hôi bóng ngời dưới ánh nắng trưa. Ở một vài nơi, lối mòn dẫn vào rừng xuống rất sâu với tầng lá cưa đồ loại cây tạp phớt rợp làm người qua ngang muộn ngạt thối. Càng tiến xa, cảnh vật càng im vắng tịch mịch không thối tư, khiên bầu không khí chung quanh thật nặng nề. Chẳng mấy chốc, ba người đến một vùng lùm bụi rậm rạp mọc đầy, nhưng con đường hẹp dẫn vào một khoảng trống quang đãng ngay giữa rừng rậm, có ánh nắng rọi sáng trên bãi cỏ xanh mượt.

Đến nơi, Yoshiko lên tiếng: – Mình nghỉ chân ở đây.

Fujiko đồng ý ngay, trong lúc Sugimoto đảo mắt nhìn quanh quan sát. Anh nhận thấy cả bọn đã tiến khá xa vào rừng sâu và nghĩ chẳng này chốc chẳng có ai héo lánh đến. Đuối óc anh chợt liên tưởng tới khu rừng Rinunkyo quê nhà.

Yoshiko tháo miếng nhựa bọc gói thức ăn, trải trên mặt cỏ, xong bầu Sugimoto:

– Chẳng cần anh đây!

Sau đó, hai người đàn bà cùng ngồi xuống một lượt trên khăn tay của mình và duỗi chân thẳng tới trước. Sau một lúc im lặng, cô nữ chủ bút bỗng lên tiếng, nói: – Tôi thấy khá đói rồi!

Yoshiko phụ họa: – Thôi, chúng ta ăn trưa đi!

Cả hai lần lượt mở thức ăn mang theo, bày ra trước mặt. Sugimoto đồng ý Fujiko đem theo mấy phần bánh mì lát kẹp thịt nguội còn Yoshiko dọn món sushi với ba chai nước trái cây. Nếm lấy một phần thực phẩm của mình, cô nữ chủ bút mời: -Anh chị ăn chung cho vui.

Yoshiko hưởng ứng: – Vâng, cảm ơn!

Vói tay lấy bánh mì, nàng tiếp lời: – Tôi hay mang theo sushi nhưng lại chán vì ăn mãi hàng ngày, mời chị Fujiko và anh dùng thôi.

Thấy nàng đưa hộp thức ăn trước mặt hai người, mời mọc, cô nữ chủ bút tán thưởng:

– Cũng được! Mình đi ăn với nhau.

Dứt lời, Fujiko vói tay nhận một miếng sushi đưa lên miệng, nhưng dừng tay khi nghe

Sugimoto thành lĩnh hét lớn: – Đừng ăn Fujiko! Có thu□c độc đ□y.

Cùng lúc, mặt tái h□n, anh đang tay đánh văng mi□ng sushi ra xa. Di□n bi□n b□t ngờ làm cô nữ ch□ bút ngỗ ngang, không hi□u sự th□ ra sao. Sugimoto trợn m□t nhìn v□ mặt Yoshiko đang bi□n s□c. Tuy nhiên, nàng qu□t m□t nhìn tr□ lại với v□ cảm hận, đôi hàng mi như không chớp.

Anh lên ti□ng: – Yoshiko, bây giờ tôi được bi□t cách thức cô gi□t hai người □ Rinunkyo. Nạn nhân đã được dàn c□nh cho cái ch□t c□a họ có v□ như quyền sinh.

Trước những lời Sugimoto t□ cáo, Yoshiko ch□ mím môi nín lặng và da mặt nàng xám đ□n. Như say sưa với những dữ kiện đã khám phá được, Sugimoto ti□p tục nói:

– Vào ngày 18 tháng 2, cô mời Sakitsugu Shoda và Umeko Fukuda cùng đi Rinunkyo. Tại đó, cô đã đ□u độc họ như định áp dụng với chúng tôi hôm nay, xong b□ ra v□ một mình, như vậy, không ai có th□ nghi ngờ họ bị gi□t. Vùng rừng núi Rinunkyo n□i ti□ng là nơi những đôi nhân tình chán đời chọn đ□ cùng tự t□, k□t thúc cuộc tình ngang trái, nên cô đã khéo léo s□p đặt cho cái ch□t c□a c□ hai nạn nhân được tự nhiên mà một khi hay bi□t, thiên hạ cũng ch□ th□c m□c trong thoáng ch□c: “Sao? Lại một vụ quyền sinh □ đó nữa?” Và không h□ nghĩ ngợi gì thêm. Chính đây là lợi đi□m cô mu□n khai thác.

Mặc cho Sugimoto thao thao b□t tuyệt, Yoshiko v□n một mực im lặng trong lúc Fujiko nhướng m□t, kinh hãi nhìn anh vạch mặt người bạn đ□ng hành. Th□y Yoshiko không t□ lời nào đ□ biện bạch, Sugimoto ti□p: – Sau khi hoàn t□t th□ đoạn gi□t người một cách kín nhem, cô ch□ bắn khoǎn mu□n bi□t hai t□ thi đó sẽ ra sao. Đã th□n nhiên b□ đi lúc hai nạn nhân gục ch□t, nhưng cô lại mu□n bi□t k□t qu□ sau cùng đ□ được yên tâm hơn, ph□i không? Người ta thường cho rằng k□ gi□t người hay tr□ lại hiện trường án mạng đ□ xem nạn nhân c□a mình ra sao. Cô đã chọn hành động này bằng cách theo dõi tin tức trên báo chí. Thêm nữa, cô mu□n bi□t khi nhà chức trách khám phá được thi th□ c□a hai k□ x□u s□, họ sẽ k□t luận nội vụ là quyền sinh hay bị gi□t. Ngoài ra, những cái ch□t □ t□nh l□ như vậy ít khi được đăng t□i trên báo chí □ th□ đô nên cô ph□i mua báo □n hành tại Yamanashi nơi có vùng rừng Rinunkyo, đ□ theo dõi.

Ngưng giây lát, xong Sugimoto nói ti□p những ý tư□ng anh suy luận:

– Cô thông minh và dàn c□nh khá tài tình, Yoshiko. Tuy nhiên, cô đã phạm hai l□i l□m. Thứ nh□t, cô nêu lý do thích đọc truyện dài ‘Bọn Th□o Kh□u’ c□a tôi đ□ đặt mua báo, nhưng sau đó lại chê. Đáng l□ cô không nên làm đi□u này vì ch□ khi□n tôi nghi ngờ. L□i thứ hai là cô đã đặt mua s□ báo □n hành ngày 19 tháng 2. Từ y□u t□ này, tôi có th□ đoán cô c□n bi□t các sự kiện x□y ra hôm trước, tức ngày 18. Nhờ một cơ s□ thám t□ tư đi□u tra, tôi được bi□t hôm 18 cô không đi làm □ câu lạc bộ. Theo dõi

lịch trình các chuyến xe điện trong ngày này, óc tư tưởng của tôi có thể đoán chắc cô đã đáp chuyến xe tốc hành 1 giờ 6 phút tại Shinjuku để đến thành phố Kofu lúc 2 giờ 53 phút vào buổi chiều để từ đây đi Rinunkyo. Cô đến Tofu nhằm lúc một nhân vật tại địa phương, ông Sato, vừa được chọn làm bộ trưởng, đang diện thuyết trước đám đông dân chúng ở ga xe điện. Sự kiện này đã được báo chí đăng tải, kèm theo hình ảnh. Tôi biết chắc cô từng trông thấy nên dùng hình ông Sato cắt từ số báo đó ra để thờ.

Cũng qua cơ sở điều tra của tư nhân, tôi được biết thêm cô có duyên tình ái với anh chàng Sakitsugu Shoda đã có vợ con, nhưng Shoda lại lừa dối cô để tư tình với Umeko Fukuda, một cô gái khác làm cùng chỗ. Vì ghen tuông, cô đã sắp đặt cho cả hai, kẻ bội phần và tình địch, chết như họ tự tử thì dư luận sẽ không ồn ào. Từ khi quyết định mình đã suy luận hữu lý, tôi càng tình cảm lại bức hình ông Sato cắt từ báo Koshin cho cô thấy. Tôi biết thế nào cô cũng đem lòng nghi kỵ. Nói cách khác, tôi muốn dò ý tứ của cô, để từ đó, tâm trí bị căng thẳng cô sẽ lo âu vì sự xuất hiện của tôi. Sau đó, tôi chỉ cần chờ cô phản ứng và sẽ mặc bẫy do tôi giăng.

Kết quả là trong thời gian tiếp, tôi nhận thấy cô bất ngờ thay đổi thái độ, tỏ ra thân thiện với tôi hơn và cuối cùng mời đi du ngoạn như hôm nay, nhưng lại muốn tôi mang theo bạn gái vì ngại tôi chết đơn độc sẽ không giăng một vụ tự tử. Nếu Fujiko và tôi cùng ăn sushi, thu được độc ngay vào cơ thể, cô sẽ bắt chúng tôi tại đây và ra về một mình. Sau đó, khi phát giác hai thi thể đã chết, thiên hạ sẽ đến đào vớt một đôi nam nữ quyền sinh trong vùng rừng Izu, đồng thời thân nhân sẽ ngỡ ngàng cho rằng tôi ngoại tình với Fujiko và vì sợ gia phong bị nhục nhã vợ tôi có thể sẽ giết nếm tro tàn của chúng trong tủ áo.”

Chờ Sugimoto dứt lời, Yoshiko bỗng ngửa đầu bật cười ngặt ngoẻo. Đến lúc ngưng tiếng, nàng quật mắt nhìn anh vừa nói, giọng gay gắt: – Thật rõ ràng anh là nhà văn nhiều tư tưởng và phía chuyện rất hay. Anh cho rằng tôi đã bị độc dược trong mấy miếng sushi chứ gì?

Sugimoto đáp quật quật: – Đúng như thế!

– Vậy, tôi sẽ ăn hết mấy miếng sushi và anh hãy mở mắt thật to xem Yoshiko này có chết hay không. Chắc anh biết rồi, nếu có chết thật, tôi sẽ lìa đời trong vòng ba đến bốn phút. Nếu thuốc có ảnh hưởng chậm, tôi sẽ khỏe hơn, nhưng hãy cứ để tôi yên thân một mình.

Dứt lời, nàng giật lấy chiếc hộp giấy đựng mấy miếng sushi trên tay người nữ chủ bút còn đang há hốc miệng kinh ngạc vì những bí ẩn của bất ngờ. Yoshiko nhai ngấu nghiến trong miệng tất cả số thực phẩm nàng mang theo ăn trưa gồm bảy hay tám miếng sushi,

trong lúc Sugimoto mở to mắt theo dõi, vừa ngạc nhiên, vừa ngờ vực, đôi mắt không thể thốt nên lời để tỏ ý chấp thuận hoặc ngăn cản.

Hành động vừa dứt, Yoshiko nói như phân bua: – Tôi ăn hết rồi đấy! Cảm ơn, nhờ tính đa nghi của anh mà tôi quá no. Bây giờ hãy chờ tôi chút!

Kiếp, nàng ngã người nằm dài và thêm cả để ánh nắng ấm tràn ngập trên khuôn mặt âu lo nhưng đầy vẻ tự tin. Yoshiko nằm yên, đôi mắt nhắm nghiền như ngủ nhưng tai lắng nghe tiếng chim họa mi đang hót líu lo trên tàng lá gần bên. Thời gian trôi nặng nề. Sugimoto và Fujiko không biết phải nói gì, chỉ ngồi lặng yên theo dõi.

Cả hai tư tưởng Yoshiko như bất động vì nàng nằm bất động, nhưng Sugimoto để ý đôi hàng nước mắt chợt xuất hiện, lăn dài trên má người đàn bà trẻ. Thoáng chút xúc động, anh định lên tiếng với nàng, nhưng Yoshiko bỗng ngồi bật dậy như chiếc lò xo. Nhìn thẳng vào ánh mắt Sugimoto, nàng nói:

– Đợi lâu rồi phải không? Nếu mấy món sushi có thu được độc thì tôi đã chết hoặc phải oằn oại đau đớn, nhưng anh thấy đấy, tôi vẫn bình thường. Chứng có hiên nhiên này có để anh đẹp lòng óc tư tưởng tượng chứ? Tự hậu anh nên cẩn thận hơn với những suy đoán của mình.

Yoshiko hần học nhặt chiếc hộp giấy và mấy chai nước trái cây cột lại thành gói, xong đứng dậy phải mấy lá cỏ dính vào váy, cùng lúc nói: – Tôi về đây! Chào cả hai.

Yoshiko đi thoăn thoắt xuống con đường mòn bằng những bước vững chắc. Chẳng bao lâu, nàng khuất dạng sau lùm cây xa.

Về đến phòng trọ, Sugimoto nhận được thư Yoshiko Shioda gửi. Mở ra, anh lặng nhâm đọc:

“Sugimoto, những gì anh suy đoán, rất đúng. Thú thật, chính em đã ám hại Shoda và Umeko chết tại vùng rừng Rinunkyo. Chắc anh muốn biết lý do vì sao em nhận tâm làm như vậy. Thực ra không còn phương cách nào khác, em nghĩ đấy chỉ là chuyện bình thường xảy ra giữa cuộc tình tay ba. Cái chết của Shoda đúng như anh từng nghĩ vì em đã mời cả hai đi du ngoạn ở Rinunkyo và tình nhân cũ của em tỏ ra rất thích thú, không nghi ngờ gì cả do niềm vui được đi chơi với hai người yêu.

“Em đã giữ chỗ trên chuyến xe điện tốc hành 1 giờ 16 phút từ ga Shinjuku, nhưng lại đáp chuyến khác vào lúc 1 giờ vì không muốn ai thấy em đi chung với Shoda và Umeko. Do đó, em đến nơi trước hai người khoảng nửa giờ. Trong khi chờ đợi và ăn qua loa tại một quán nhỏ trước nhà ga, em có dịp trông thấy truyện dài ‘Bọn Thợ Khâu’ anh viết trên tờ Koshin. Đôi tình nhân tới nơi sau đó, nhằm lúc ông Bộ Trưởng Sato

đang di chuyển về trung tâm khu phố.

“Tại Rinunkyo, em mời người yêu Shoda và tình địch Umeko của em thưởng thức bánh ngọt chứa thuốc độc potassium cyanide do em làm sẵn mang theo. Có thể nói, vừa nuốt vào, cả hai ngã lăn chết tức khắc. Em thì tiêu mấy chiếc bánh còn lại và bỏ hai xác chết tại chỗ để ra về một mình. Mọi việc diễn tiến thật êm xuôi đúng như em dự tính.

“Đối với em, lòng ghen tức đã được thỏa mãn, kẻ phản bội đã đến tội, tuy nhiên em chỉ thực muốn một điều là nhà chức trách có nghi ngờ cái chết của cả hai là một vụ án mạng hay không. Vì vậy em quyết định mua báo địa phương, mượn có vì thích truyện dài của anh, nhưng cũng chính vì lý do này mà khi ngưng mua báo em đã tạo cho anh sự nghi ngờ.

“Sau đó, sợ bại lộ, em âm mưu tìm kẻ tiêu anh giống như cách thức đã giết Shoda, để tránh hậu hoạn, nhưng anh đã tinh khôn đoán được tất cả ý định của em. Anh cho rằng em bỏ độc được trong mấy miếng sushi nhưng thực ra chết giết người lại ở trong các chai nước trái cây. Em nghĩ anh sẽ uống nước giải khát sau khi ăn món sushi mặn, nhưng sự việc đã không diễn biến như ý. Cuối cùng em mang mấy chai nước trái cây chứa chất độc về nhà, nhưng nói thực anh biết, em không bỏ uống phí. Khi anh nhận được thư này, em đã uống hết một chai...

QUANG THIÊN